

Někdy si o Violet dělám starosti. Má tvůj ostrovtip, bystrou mysl a neochvějnou laskavost, a to vše spojené s mou buldočí neústupností. Obávám se, že jakmile jednou někomu konečně věnuje své srdce, všechny tvoje dary a celá logika ustoupí hlasu lásky. A pokud její první dva milostné poměry naznačují, co bychom mohli očekávat... Bohové jí pomáhejte. Obávám se, má lásko, že naše dcera má otřesný vkus na muže.

– Z NALEZENÉ, NIKDY NEODESLANÉ KORESPONDENCE  
GENERÁLKY LILITH SORRENGAILOVÉ



KAPITOLA  
TŘI

Xaden je *cítí*. Zatočí se mi hlava a zaryju nehty do spár mezi kameny, jako by na tom závisel můj život. Ale to, že je cítí, přece ještě neznamena, že se vzdal části duše, ne? Vidím mu to na očích. Sleduje mě, čeká, že ho zavrhnou, ba co hůř, že ho odeženu, stejně jako jsem to udělala po Ressonou.

Možná je to mnohem strašnější, než jsem myslela, ale pořád je celý, pořád je to on. Jen se... zesílenými smysly.

Přinutím žaludek klesnout tam, kam patří, a přitom z Xadena ani na okamžik nespustím oči. „Ty, a vyděsit mě?“ Zavrtím hlavou. „Nikdy.“

„Tvých pět minut uplynulo,“ ozve se Garrick zpod schodiště. „A Violet čeká schůzka, na kterou se musí dostavit.“

Xaden střílí po příteli pohledem a jeho výraz se změní v něco nebezpečného. Odtáhne se ode mě.

„Řekla ti, že by podle nás měla spát jinde?“ Garrick zakrouží krkem, jako by se připravoval k boji.

„Řekla.“ Xaden vyrazí dolů a já se vydám za ním. „A já ti povím to samé, co odpověděla Imogen. Jděte se vycpat.“

„Chápu.“ Garrick mi věnuje prosebný pohled, ale já se na něho jen usměju. Vyjdeme z akademického křídla do překvapivě prázdné rotundy a projdeme mezi dvěma dračími sloupy. „Myslel jsem, že aspoň ty dokážeš logicky uvažovat, Violet.“

„Já? To vy soudíte podle pocitů a bez jakéhokoli důkazu. Moje rozhodnutí dál mu věřit se zakládá čistě na faktech ověřených životem.“

„Vážně oceňuju, že si děláte starosti,“ zavrčí Xaden, v jehož hlase se začíná ozývat ledový tón, „ale ještě jednou se pokusíte diktovat, kdo má spát ve Violetině posteli, a budeme mít problém.“

Garrick nad svým nejlepším přítelem zavrtí hlavou, ale dál už to neřeší. Pokračujeme k hlavnímu kampusu a sledujeme chaotický úklid poblíž ošetřovny.

Zitřejší seznam mrtvých bude bolestně dlouhý.

„Na někoho, kdo má za chvíli čelit nejvýše postaveným šlechticům v království, jsi dost klidná, Sorrengailová,“ poznamená Garrick, když přejdeme po tlustém červeném koberci administrativní budovy.

Chodba je plná lidí v různobarevném oblečení, kteří čekají, až znovu začnou jednat. Dají se rozlišit jen podle erbů vyšítych na šerpách, díky kterým jejich oděv připomíná slavnostní uniformy. Naše provincie Morraine je snadno rozpoznatelná, a jak se k nám začínají otáčet hlavy, dokonce si všimnu zástupců Braevicku.

„Věděla jsem, že to přijde, a mám plán. Dva týdny jsou dlouhá doba, abych stihla promyslet všechny možné scénáře,“ odpovím, když se dav začne pomalu rozestupovat. Myslím, že je to kvůli Xadenovi. Nemůžu jim mít za zlé, že na něho tak civí. Je naprosto úžasný. Ani jim nezazlívám, že před ním couvají. Není jen děsivě mocný, ale taky zásoboval Poromiel zbraněmi a rozdělil navarrský houf.

A je nutné poznamenat, že ne všechny pohledy upřené na něho – na kohokoli z nás tři – jsou přátelské.

„*Víš jistě, že to chceš?*“ zeptá se mě Xaden, když dorazíme k obrovským dvoukřídlym dveřím velkého sálu.

„*Ona to chce,*“ odpovím, zatímco jeden ze strážců s erbem Calldyru vklouzne dovnitř, nepochybně aby oznámil náš příchod. „*A my to*

*potřebujeme. Pořád máš v úmyslu letět s námi?“* Kradmo se na něj podívám. „*Dokonce i za ochranný štít?“*

Magická hranice dělá mnohem víc, než že nás před ním chrání – ochraňuje i Xadena před ním samotným.

Zatne zuby. „*Dokonce i za ochranný štít,*“ potvrdí, když přistoupíme ke dveřím a zbývající strážkyni v modré uniformě pěchoty a s kamenným výrazem ve tváři.

„Předpokládám, že čekáte na mě?“ zeptám se jí.

„Počkejte tady, kadetko Sorrengailová. Doprovodíme vás,“ odpoví, aniž by se podívala svým směrem.

Jak milé.

„Začínám o tomhle setkání znovu pochybovat,“ prohodí Garrick z druhé strany, zatímco si prohlíží po zuby ozbrojený dav shromážděný na chodbě. „Pozvali před Senárium jen Violet, ale zatím nikoho z nás za odchod z Basgiathu a odvedení velké části houfu neomilostnili. Přestože Brennan zastupuje na jednáních o dohodě Aretii, my žádné slovo ve výboru nemáme. Mohlo by se jí tam přihodit cokoli.“

„Taky jsem nad tím uvažovala,“ ujistím ho. „Potřebuji mě živou. Pokud ne kvůli Tairnovi, tak určitě kvůli Andarně. Nic se mi nestane.“

„Má tam Lewellena, který reprezentuje Tyrrendor a mávnutím ruky může celé to zatracené místo spálit na popel,“ dodá Xaden.

Pak si založí paže na hrudi a zamračí se na strážkyni. „Spíš si dělám starosti o ně.“

Pravé křídlo dveří se otevře a vyjde druhý strážce.

Když se v nich objeví generál Melgren a s přimhouřenýma očima na mě shlédne přes ten svůj obrovitý nos, sevře se mi žaludek. „Kadetko Sorrengailová, Senárium je připraveno vás přijmout.“ Zabloudí pohledem nejdřív ke Garrickovi a pak ke Xadenovi. „Samotnou.“

„Budu přímo tady,“ řekne Xaden výhrůžně, „hned za těmihle dřevěnými dveřmi, které visí pár centimetrů nad zemí.“

„*Bud' hodný.*“ Mám co dělat, aby mi nezacukaly koutky.

Melgren mě uvede dovnitř, ale ani na okamžik neodtrhne pohled od Xadena.

„*To se nikdy nestane,*“ odpoví, než vstoupím do sálu. „*Pevně věřím, že se dokážeš ubránit, ale řekni jediné slovo, a vyrvu ty dveře z pantů.*“

„*Ty jsi takový romantik.*“ Spěšně si prohlédnu nové uspořádání místnosti a všimnu si dlouhého stolu, který s mnoha židlemi, bezpochyby aby se ke stolu vešli všichni účastníci jednání, zabírá celou délku sálu. Na bližším konci sedí čelem ke mně šest šlechticů v bohatě vyšíváných kabátcích a róbách, kteří zastupují šest navarrských provincií. Díky matce je všechny znám, ale když přistoupím blíž a položím ruku na opěradlo židle, jen jeden z nich mi věnuje unavený úsměv.

Lewellen.

„*Nenapadlo tě na poslední chvíli ještě něco dalšího?*“ zeptám se Andarny, zatímco Melgren obejde stůl a posadí se napravo od vévodkyně z Morraine.

„*Ne, nic,*“ odpoví.

Tak jdeme na to.

„Vyřídíme to rychle,“ vyštěkne vévodkyně pisklavým hlasem. Když hlasitě vzdychne, na hrudi jí poskočí obrovský rubín. „Máme tři dny, během kterých musíme dospět k dohodě, a potřebujeme každou hodinu.“

„Naprosto s vámi souhlasím –,“ vyhrknu.

„Generál Melgren nám sdělil potřebné informace, které jsme posléze prodiskutovali s králem,“ přeruší mě vévoda z Calldyru, který sedí přímo naproti mně, a pohladí si krátkou světlou bradku. „Od této chvíle jste přidělena k –“ Zaletí pohledem k Melgrenovi. „Jak tomu říkáte?“

„K operační skupině,“ přispěchá na pomoc Melgren, který mě ze svého místa pozoruje tak upřeně, až mě to děsí.

„K operační skupině,“ zopakuje vévoda, „která se vypraví hledat a přivést sedmý dračí druh s cílem zvýšit naše počty a snad i zlepšit naši schopnost likvidovat veniny.“

Sáhnu do kapsy uniformy a vytáhnu dva složené listy papíru. Rozložím ten první. „Máme-li souhlasit s účastí, zde je seznam Andarniných požadavků.“

Vévodkyně z Elsumu povytáhne tmavé obočí a vévoda z Lucerasu sebou cukne.

„Nejste tu od toho, abyste vznášela požadavky,“ napomene mě vévodkyně z Morraine. „Zatímco vaší matce jsme neskonale vděční, vás dosud považujeme za dezertérku.“

„Za dezertérku, která zachránila tuhle akademii, ochranný štít a naše království, a to se nezmiňuju o tom, že jsem před pár hodinami uvnitř